

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Quan caldrà la unitat política?

La proximitat de les eleccions europees ha posat sobre la taula la conveniència o no de presentar-hi una candidatura unitària que inclogués tots els partits favorables a l'anomenat *dret a decidir*. És a dir, de les CUP a UDC. Jo mateix, fa mesos, vaig donar suport a una iniciativa d'Ernest Maragall signant la crida Junts a Europa, que proposava la "unitat catalanista al Parlament Europeu". A més, ha estat –és– un clam de la majoria de les organitzacions sobiranistes, que solen considerar que la unitat d'aquests partits és particularment necessària per assegurar l'èxit final del procés. Tanmateix, i pendants encara que es produeixi una sorpresa a darrera hora, la majoria de partits se n'han despenjat de manera explícita o implícita.

DES DEL MEU punt de vista, la candidatura unitària faria visible, aquí i a Europa, allò que al llarg de la legislatura europea que ara acaba ja ha estat una realitat gràcies als diputats Ramon Tremosa (CiU), Raül Romeva (ICV) i Oriol Junqueras (ERC) –fins que va plegar–, i que va acabar incorporant també la diputada socialista Maria Badia, raó per la qual, per cert, va ser arraconada pel PSOE. Llàstima que no es pugui dir el mateix del diputat Salvador Sedó (UDC), lliurat en cos i ànima –quan ha assistit a les sessions– a les directrius del grup popular. Sobre el paper, doncs, sembla que hauria pogut ser una possibilitat oportuna en un moment decisiu.

TAMBÉ SÉ VEURE, però, les limitacions de la idea. Una candidatura construïda sobre el dret a decidir tenia –o té– sentit en el punt de partida, però entraria en conflicte al cap de pocs mesos, quan el procés sobiranista hagués superat l'estadi de la reivindicació de la consulta. És a dir, s'esberlaria quan, coneguda la voluntat majoritària del país, si fos el cas, Catalunya hagués de fer el pas de negociar i declarar la independència. Per tant, és comprensible que alguns partits considerin una renúncia excessiva el fet de no poder competir ara amb el seu propi perfil en nom d'una candidatura unitària. I s'entén que els representi un esforç desproporcionat haver d'aguantar la incomoditat de tenir segons quins companys de viatge per fer un trajecte tan curt.

¿AIXÒ VOL DIR QUE la unitat política no acabarà sent mai possible? La meua opinió és que la veritable unitat política, la que serà realment indefugible, és la que es produirà al voltant del procés de declaració d'independència. Per ser més precís, és la que haurà de cobrir el lapse de temps que anirà des de l'expressió majoritària d'una voluntat demo-

PERE VIRGILI

La unitat indefugible és la que es produirà al voltant del procés de declaració d'independència

cràtica d'independència –si aquest és el resultat de la consulta– fins a l'inici del que serà el procés constituent quan s'hagi declarat la independència. Llavors, cada força política –molt probablement, amb perfils nous– haurà de presentar-se a les eleccions del Parlament que redactarà la nova Constitució de la República catalana. És a dir, segons el meu criteri, la unitat serà imprescindible en el període en què la majoria independentista d'aquell moment hagi d'afrontar la ruptura del vell ordre constitucional i assumir, amb totes les conseqüències, les potestats del nou estat.

EN CANVI, TAN IMPORTANT com la unitat dels partits és la cohesió des d'ara dels moviments populars independentistes. Una cohesió que en cap cas no ha de significar ni unificació d'organitzacions, ni tan sols determinació d'una única estratègia de pressió política. La diversitat d'organitzacions, estratègies i tàctiques és més una fortalesa que una debilitat en tot el procés. L'important és la confluència en un únic objectiu: l'assoliment de la plenitud política de la nació catalana, exercida i reconeguda a través d'un estat propi.